Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 19	1. Oktober 1913	62. Aargang

Templer før og nu.

En Oversigt over Tempelbygningens Historie af Apostel James E. Talmage i »The House of the Lord«.

(Sluttet.)

Ifølge den almindeligt anerkjendte Kronologi blev Templet fuldført omkring Aaret 1005 før Kristus. I Arkitektur og Konstruktion, i Form og Skjønhed er det kjendt som en af Historiens mærkeligste Bygninger. Indvielsesgudstjenesten varede 7 Dage — en Glædesuge i Israel. I højtideligt Optog bleve Forsamlingens Paulun og Pagtens Ark bragte ind i Templet og Arken opstillet i det Allerhelligste. Herren tilkjendegav sin Anerkjendelse og Tilfredshed med dette Offer, som Israel bragte, ved at fylde de hellige Værelser med en Sky. „Og Præsterne kunde ikke staa og gjøre Tjeneste for Skyen; thi Herrens Herlighed fyldte Guds Hus".

En Sammenligning mellem Planen til Salomons Tempel og det oprindelige Tabernakel viser os, at deres Indretninger og Størrelsesforhold i alt væsentligt vare ens. Tabernaklet havde ganske vist kun en Forgaard, medens Templet var omgivet af indhegnede Gaarde, men selve Bygningen, det egentlige Tempel, var indrettet nøjagtigt som Tabernaklet. Det Allerhelligste, det Hellige og Indgangen vare i Templet nøjagtig dobbelt saa store som i Tabernaklet.

Denne stolte Bygnings Glands og Herlighed var dog kun af kort Varighed. 34 Aar efter Indvielsen og kun fem Aar efter Salomons

Død begyndte dens Tilbagefald, og dette Tilbagefald udviklede sig snart til almindelig Plyndring og Vanhelligelse. Kong Salomon, den vise Mand, Bygmesteren, lod sig lede paa Afveje af ugudelige og ryggesløse Kvinder, og hans synbige Gjerninger fik Synd og Ugudelighed til at florere i Israel. Nationen var ikke længere forenet. Der opstod Partier og Sekter, som strides med hinanden; Nogle forrettede deres Gudstjeneste paa Højene, Andre under grønne Træer. Templet mistede sin Helligbed. Gaven blev ringeagtet gjennem Giverens egen Troløsbed, og Jehovah var ikke længere tilstede iblandt Israels Børn.

Ægypterne, fra hvis Trældom de en Gang vare blevne udfriede, fik paany Magt over dem. Sisak, Kongen af Ægypten, indtog Jerusalem — Davids Stad og det Sted, hvor Templet stod — „og han tog Liggendefæet i Herrens Hus"; Vanhelligelsen og Plyndringen af Templet fortsattes gjennem Aarhundreder. Ahaz, Konge over Judah, plyndrede Templet 216 Aar efter Ægypterne og gav de Kostbarheder, som han fandt, til en hedensk Konge, hvis Velvillie han søgte at opnaa. Templets Ødelæggelse fuldendtes af Nebukadnezar, Kongen af Babylon. Han plyndrede, hvad der endnu var tilbage af Kostbarheder, og satte derpaa Ild paa Bygningen.

Israel havde saaledes, 600 Aar før Kristi Komme, ikke noget Tempel. Folket var delt; der var to Riger, Israel og Juda, og de laa i Strid med hinanden. De vare blevne Afgudsdyrkere og i høj Grad ugudelige. Israels Rige, som bestod af henved 10 af de 12 Stammer, var bleven undertvunget af Assyrien 721 f. Kr., og et Aarhundrede senere maatte Juda Rige underkaste sig Babylonien. Juda Rige, eller Jøderne, som de herefter kaldes, vare i Fangenskab i 70 Aar, saaledes som det var forudsagt. Da fik de af Cyrus og Darius Tilladelse til at vende tilbage til Jerusalem og til endnu en Gang at opføre et Tempel. Under Ledelse af Zerubbabel blev Grundvolden lagt; Arbejdet fortsattes under megen Modgang og mange Vanskeligheder i 20 Aar, og i Aaret 515 f. Kr. var Zernbbabels Tempel færdig til Indvielse. Dette Tempel stod langt tilbage for Salomons Tempel i Rigdom og Pragt, men det var det bedste, Folket under de daværende Omstændigheder kunde yde, og Herren modtog det af deres Hænder som et Offer, der tilkjendegav deres Tro og Ønske om at tjene ham.

Omtrent 16 Aar før Kristi Fødsel paabegyndte Herodes den 1., Konge i Judæa, en Ombygning af dette Tempel, som da var 500 Aar gammelt og næsten i Ruiner. Mange Begivenheder i vor Frelsers Liv ere knyttede til Herodes' Tempel. Det fremgaar tydeligt af Skriften, at Jesus gik strengt tilværks imod dem, som dreve Forretninger i Templet, og han anerkjendte og respekterede Templets Indre som et helligt Sted. For ham var det Herrens Hus, uanset hvilket Navn det ellers bar. Da det mørke Tæppe rullede ned over det store Sørgespil paa Golgatha,

og da det sidste, smertefulde Raab: „Det er fuldbragt!" lød fra Korset, splittedes Forhænget i Templet i to Stykker. Templets fuldstændige Ødelæggelse blev forudsagt af vor Frelser, medens han endnu levede i Kjødet, og denne Profeti gik i Opfyldelse i Aaret 70, da Romerne under Titus indtog Jerusalem og satte Ild paa Templet.

Herodes' Tempel var det sidste Tempel paa den østlige Halvkugle. I Tiden fra dets Ødelæggelse og til Gjenoprettelsen af Jesu Kristi Kirke i det nittende Aarhundrede have vi ingen Beretninger om Tempelbygning med Undtagelse af dem, der findes i Nephiternes Optegnelser. Mormons Bog meddeler os, at Nephiterne opførte Templer paa det amerikanske Fastland, men vi have kun sparsomme Oplysninger om disse vestlige Templers Indretning og om de Ordinancer, der udførtes i dem. Folket opførte et Tempel omkring Aaret 570 f. Kr.; det var indrettet paa lignende Maade som Salomons Tempel, men stod dog langt tilbage for dette i Størrelse og Kostbarhed. Det er af Interesse at lægge Mærke til, at da den opstandne Frelser viste sig for Nephiterne paa det vestlige Fastland, fandt han dem forsamlede omkring Templet. Templer omtales ikke oftere i Mormons Bog, og Nephiterne gik til Grunde omtrent fire Aarhundreder efter Kristus. Det er derfor indlysende, at Tempelbygningen ophørte paa begge Halvkugler allerede ved Begyndelsen af det store Frafald, og at selve Forstaaelsen af Templernes virkelige Betydning og Hensigt er gaaet tabt blandt Menneskene.

Mange Aarhundreder svandt hen, uden at noget Tempel blev indviet som et Offer til Herren; man ansaa det ikke for at være nødvendigt. Den frafaldne Kirke erklærede, at direkte Forbindelse med Gud var ophørt, og i Stedet for guddommelig Vejledning og Styrelse udøvede et af Mennesker indsat Præsteskab den højeste Myndighed. Herrens Røst lød ikke mere til Kirken og dens Mænd; Folket vilde ikke længere lytte til Aabenbarelsens Ord, og Kirkens Ledelse blev forvaltet efter menneskelig Visdom alene.

Da Kristendommen under Konstantin blev Statsreligion, tænkte man ikke et Øjeblik paa, at det var nødvendigt at have et Sted, hvor Gud kunde aabenbare sig. Det er sandt, at mange smukke og kostbare Bygninger bleve opførte. Nogle af disse bleve indviede til Peter og Paulus, til Jakob og Johannes; andre til Magdalene og til Jomfru Marie, men ikke een blev bygget til Ære for Jesus Kristus. Iblandt alle de mange Altere og Kapeller, Kirker og Kathedraler var der ikke een, som Menneskesønnen kunde kalde sin. Paven i Rom blev erklæret for at være Kristi Statholder, og han havde uden at modtage Aabenbaringer Magt til at tilkjendegive Guds Villie.

Det var først, da Evangeliet med dets oprindelige Gaver, Kræfter og Velsignelser blev gjengivet i det 19. Aarhundrede, at det hellige Præstedømme igjen gjorde sig gjældende iblandt Menneskene. Hust paa,

at Udførelsen af Tempeltjenesten bestaar i at have Ret til at tale og handle i Herrens Navn, og at et Tempel er unyttigt og ugyldigt uden det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed. I Aaret 1820 modtog den sidste Uddelings store Profet, Joseph Smith, den Gang en Dreng i sit femtende Aar, en guddommelig Aabenbaring; han saa' et himmelsk Syn, i hvilket baade den evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for ham og underviste ham. Gjennem Joseph Smith blev Evangeliet gjengivet til Jorden, dets Love og Ordinancer igjen forkyndte og Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige organiseret.

Det er en betydningsfuld Kjendsgjerning, at denne Kirke, der paastaar at være den levende Guds Kirke, saaledes som dens Navn antyder, allerede i sin første Begyndelse gjorde Forberedelser til Opførelsen af et Tempel. Kirken blev organiseret den 6. April 1830, og i Juli Maaned det følgende Aar udpegede en Aabenbaring Stedet, hvor det store Tempel skulde bygges, nemlig i Independence, Missouri. Opførelsen af et Tempel paa dette Sted er endnu ikke begyndt, hvilket ogsaa gjælder et Tempel i Far West, Missouri, til hvilket Hjørnestenene bleve nedlagte i 1838. At bygge disse to Templer betragter Kirken som en hellig Pligt, men endnu har Vejen ikke været aabnet for disse Planers Udførelse. Templer ere imidlertid opførte i andre Egne, og i denne Tidernes Fyldes Husholdning er der allerede opført sex saadanne hellige Bygninger.

Den 1. Juni 1833 fik Profeten Joseph Smith i en Aabenbaring Befaling af Herren til strax at bygge et Hus, hvori han vilde meddele sine udvalgte Tjenere forøget Magt og Myndighed. Folket efterkom Opfordringen med Glæde og Iver; til Trods for stor Fattigdom og ubarmhjertig Forfølgelse fuldførtes Arbejdet, og i Marts 1836 blev vore Dages første Tempel indviet i Kirtland, Ohio. Under Indvielsesgudstjenesten tilkjendegav Herren sin Anerkjendelse af dette Offer paa lignende Maade som ved det første Tempel i Israel; ved andre Lejligheder viste himmelske Væsener sig paa dette hellige Sted og aabenbarede Guds Villie til Mennesket, og her blev vor Herre Jesus Kristus igjen set og hørt. To Aar efter dets Indvielse blev Kirtland Tempel forladt af det Folk, som havde bygget det. Forfølgelserne bleve saa store, at Indbyggerne bleve tvungne til at flygte, og ved deres Bortgang forvandledes Templet til et almindeligt Hus, der ikke længere var anerkjendt af Herren, til hvis Navns Ære det var bygget. Bygningen staar endnu og benyttes til Forsamlingshus af en lille og tildels ukjendt Sekt.

De Sidste-Dages Hellige rejste mod Vest og nedsatte sig først i Missouri og senere i Illinois med Nauvoo som Kirkens Hovedsæde. Neppe vare de komne til Ro i deres nye Hjem, før Aabenbaringens Røst igjen kaldte dem til at bygge et Tempel til Herren.

Hjørnestenen til Nauvoo Tempel blev lagt den 6. April 1841, og

Topstenen, der betegnede selve Bygningens Fuldendelse, blev lagt den 24. Maj 1845; begge disse Handlinger foregik i Overværelse af en stor Forsamling og under højtidelig Gudstjeneste. Uagtet Folket indsaa, at de vilde blive tvungne til at bygge paany, og uagtet de vidste, at de maatte forlade Templet, saa snart det var færdigt, vedbleve de dog at arbejde med Flid og Ihærdighed paa Bygningens indvendige Udstyrelse, saaledes at den kunde indvies den 30. April 1846. Visse Dele af Templet, for Exempel Døbefonten, vare allerede tidligere blevne indviede og benyttede til Ordinancearbejde. Mange af de Hellige modtoge deres Velsignelser og hellige Begavelser i Nauvoo Tempel til Trods for, at Folkets Udvandring fra Nauvoo var begyndt, før Templet blev færdigt. Templet maatte forlades af dem, som i Fattigdom og med store Ofre havde opført det. I November 1848 blev det et Bytte for Flammerne, og i Maj 1850 ødelagde en Orkan, hvad der var tilbage af de sværtede Mure.

Den 24. Juli 1847 ankom de første Mormonpionerer til Utahs Dale og sloge Lejr der, hvor Salt Lake City nu er. Fire Dage senere tilkjendegav deres Profet og Leder, Brigham Young, hvor Herrens Hus skulde bygges. Staaende midt i denne øde, forbagte og tilsyneladende ufrugtbare Ørken stødte han sin Stok imod den tørre, haarde Jord og udbrød: „Her skal Herrens Tempel staa.“ Paa det selvsamme Sted ligger nu den smukke Tempelplads, omkring hvilken Byen er voxet op. I Februar 1853 blev Pladsen indviet, og den 6. April samme Aar blev Hjørnestenen nedlagt. Salt Lake Tempel var under Opførelse i 40 Aar; Topstenen blev lagt den 6. April 1892 og det færdige Tempel indviet et Aar senere.

Af de fire Templer, der allerede ere opførte i Utah, er Salt Lake Tempel det, der først blev paabegyndt, men sidst blev færdigt. Medens det var under Opførelse, bleve tre andre Templer byggede af de Sidste-Dages Hellige, et i St. George, et i Logan og et i Manti. Lægges hertil de to tidligere Templer, i Kirtland, Ohio, og Nauvoo, Illinois, vil det ses, at der allerede er opført 6 Helligdomme til Guds Ære i denne den sidste Uddeling — Tidernes Fyldes store Husholdning.

Hensigten med denne Artikel er at vise Tempelbygningens Nødvendighed og Betydning og at lægge Vægt paa den Kjendsgjerning, at Pagtens Folk i alle Tidsaldre have betragtet Opførelsen af Templer som en Pligt, der i særlig Grad hvilede paa dem. Af det foregaaende fremgaar det tydeligt, at et Tempel er noget andet og mere end et Kapel eller en Kirke, mere end en Synagoge eller en Kathedral; det er en Bygning, opført som et Herrens Hus, helliget og indviet til Kommunium mellem Herren selv og hans hellige Præstedømme og til Udførelsen af de højeste og helligste Ordinancer, som høre til den Uddeling, i

hvilken Templet er bygget. Endvidere, for at være et helligt Sted, antaget af Gud og anerkjendt af ham som hans Hus, maa han have givet Befaling til dets Opførelse og Folket være værdige til at bringe dette Offer.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige paastaar, at den er i Besiddelse af det hellige Præstedømme, gjengivet til Jorden, at den er beskikket af Gud til at opføre og vedligeholde Templer, indviede til hans Navn og Tjeneste, og til i disse hellige Bygninger at udføre saadanne Ordinancer, som ville være bindende baade her paa Jorden og paa den anden Side Graven.

(Næste Artikel: Tempelordinancerne, hvad de ere og hvorledes de udføres.)

Daniels Exempel.

Af Chas. A. Callis i »Liahona«.

Følgende indholdsrige og tidssvarende Redaktionsartikel stod fornylig at læse i »Commercial Appeal«, Tennessee:

„Der findes ikke en Historie i hele Bibelen, der er mere interessant end den om Daniel, som foresatte sig, at han ikke vilde besmitte sig selv. Den har givet mange Prædikanter Stof til et Utal af Prædikener. Den har givet Forfattere og Dramatikere et Emne til Bearbejdelse, der er uudtømmeligt. Vore Dages Skjønliteratur indeholder Intet, der overgaar eller kan sammenlignes med den Sandhed, der kommer til Orde i Skildringen af denne berømte bibelske Personlighed.

Historien om Daniel ved Babylonierkongens Hof vil aldrig tabe sin Ynde. Den er som ovenfor sagt gjengivet i Sang og Digt og kommer til os med fornyet Styrke, hver Gang vi blive stillede Ansigt til Ansigt med en eller anden stor og vigtig Begivenhed i vort Liv.

Hvor mange unge Mænd findes der, som have paabegyndt Livets Vandring og have Mod til at følge Daniels Exempel: at staa alene, at have et bestemt Maal og at holde fast ved det?

Dette er et Spørgsmaal, som den yngre Generation burde stille sig selv og være i Stand til at besvare.

Daniel var en af de unge, jødiske Mænd, som den sejrrige Nebukadnezar bortførte fra Jerusalem til Babylon, for at de skulde gjøre Tjeneste ved hans Hof. Disse Mænd fik ifølge Skik og Brug deres Mad fra Kongens Bord, men denne Mad bestod af Kjød, der havde været ofret og indviet til de babyloniske Afguder, og for en rettroende Jøde var dette urent. (3. Mosеb. 11. Kap.) At spise Kjød, som efter Moseloven var urent, var Besmittelse, og „Daniel satte sig for i sit Hjerte, at han ikke vilde besmitte sig med Kongens Mad og med den Vin, som han drak". Han nægtede altsaa at nyde Kjødet og Vinen, og

tre af hans Medfanger fulgte hans Exempel. Overhofmesteren vægrede sig i Begyndelsen ved at give dem anden Føde; men han vidste, at han var ansvarlig for Fangernes Udseende, og at han maatte bøde med sit Hoved, hvis Kongen skulde lægge Mærke til, at de saa' daarligere ud end deres jævnaldrende, og derfor rettede han sig tilsidst efter Fangerne, dog først efter at Daniel bestemt havde afslaaet at nyde Kongens Mad og vist, at han hellere vilde sulte end besmitte sig selv.

Dette er Daniels Exempel til de unge Mænd i vore Dage. Hvis det daarlige og syndige i Livet skal overvindes, maa Slaget staa ved dets Begyndelse og ikke ved dets Slutning. Den bedste Maade at besejre Fristelsen paa er at møde den i Døren og ikke vente, til den har overskredet Tærskelen og taget Bolig i vore Hjerter og vort Liv. Synden har sit Ophav i onde Tanker, der udvikle sig til Handlinger. Undgaa de onde Tanker, og Opgaven er løst. Den Mand, som kan beherske sit eget Sind, er sikret imod alle Angreb udefra...

Tanke, Forestilling, Behag og Tilfredsstillelse — dette er enhver syndefuld Mands og Kvindes personlige Biografi. Det er den Vej, som altfor mange af os have vandret. Naar du har sat dig et Maal i Livet, gjør da som Daniel. Nægt at gjøre det første Fejltrin, og Lejligheden til at gjøre det næste vil aldrig tilbyde sig. Dette er den hebraiske Ynglings Budskab til vore Dages Ungdom. Det er et Budskab, der ikke kan vurderes for højt. Maaske der ved første Øjekast kan synes at være meget ringe Lighed mellem vor Stilling og den babyloniske Fanges. Vi ere ikke tagne fra vore Hjem med Magt og tvungne til at tjene ved en Konges Hof; men vor Stilling er dog i Virkeligheden den samme; thi vi blive kaldte bort fra vore Hjem ud i den vide Verden, hvor vi faa vor Del af Livets Ansvar og vor Part af dets Byrder at bære.

Mangen ung Mand forlader sit Hjem i et Land for at søge at skaffe sig Livets Ophold i et andet. I fremmede Omgivelser, uden Forældrenes og Hjemmets Paavirkning, udsættes han for mange usædvanlige Fristelser. Han bringes i Forbindelse med nye Indtryk, nye Skikke, nye Forhold. Han bringes ofte til at høre de Ting, som han har lært at ære, blive omtalte med Ligegyldighed og Foragt. Dette er hans Ophold i Babylon. Med denne Lighed følger ogsaa Opfordringen til at følge Daniels Exempel. Han maa sætte sig for i sit Hjerte, at han vil forsvare sin Sjæls Renhed og holde Stand imod alle Syndens og Fristelsens Angreb."

Det er meget interessant og opmuntrende at lægge Mærke til, at Daniel og hans Medfanger ikke alene bleve „smukkere og federe af Kjød", fordi de ikke vilde „besmitte sig med Kongens Mad og med den Vin, som han drak", og som de betragtede som uren, men de modtoge ogsaa større Kundskab og fik „Forstand paa al Slags Skrift og Visdom" i

saa høj Grad, at Kongen gav dem store Gaver og gjorde Daniel til den „øverste Forstander over alle de Vise i Babylon".

I det 89. Kapitel i Pagtens Bog have vi en Aabenbaring fra Herren, givet gjennem Profeten Joseph Smith. Denne Aabenbaring er ifølge Herrens egne Ord „et Visdomsord... der fremviser Guds Orden og Villie angaaende de Helliges timelige Frelse i de sidste Dage. Givet som Princip med Forjættelse, afpasset efter de Svages Forfatning, ja de Allersvageste blandt alle de Hellige, som ere, eller kunne kaldes Hellige".

I dette Visdomsord lære vi, at det er Guds Villie, at vi ikke skulle nyde stærke Drikke (alle berusende Drikke), at Tobak ikke er for Legemet og følgelig ikke godt for Menneskets, og at hede Drikke (The og Kaffe) ikke ere for Legemet eller Maven.

Her er to Forjættelser, som Herren har lovet til „alle de Hellige, der ihukomme at holde og gjøre efter disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne". Først: „De skulle annamme Lægedom"; dernæst: De „skulle finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ".

Daniels Exempel er nedskrevet i den hellige Bog som en Formaning til os. „Alle Hellige... de Svage og de Allersvageste blandt alle de Hellige, som ere, eller kunne kaldes Hellige", skulde ligesom Daniel sætte sig for i deres Hjerter, at de ikke ville nyde af de Ting, som Herren har sagt vare skadelige for Legemet. Mesteren siger: „Den, som sejrer, ham vil jeg give at tage Sæde hos mig paa min Throne." Vi kunne sejre over det, som er en Overtrædelse af Herrens Befalinger til os, ikke ved vor egen Kraft, men ved Herrens Hjælp. Apostelen Paulus viser os Vejen: „Alt formaar jeg i ham, som gjør mig stærk."

For at have en sund Sjæl i et sundt Legeme maa vi nyde den Føde, som „Gud har beskikket til Menneskets Brug, Natur og Legemsbeskaffenhed", og afholde os fra Brugen af alle Ting, som ifølge hans Ord ere skadelige for os. „Et godt Exempel er mere værd end tusinde Argumenter." Et Hus er sat i Orden, naar Herrens Ville bliver udført deri. Beboerne af et saadant Hus ville have en ligesaa ypperlig Aand hos sig, som det fortælles, at Daniel havde, hvis de ville sætte sig for i deres Hjerter at holde sig fri og ubesmittede fra Verdens Synder. De ville anerkjende Herrens Haand i alle Ting, og han vil ledsage dem paa deres Vandring gjennem Livet.

— Den Gjerrige er ikke i Besiddelse af Guld, men Guldet besidder ham. De Sagtmodige skulle besidde det. „De Sagtmodige", siger Kristus, „skulle arve Jorden". De kjøbe den ikke, de erobre den ikke; de arve den.

Forældrepligten.

„Og deres Børn skulle døbes for deres Synders Forladelse, naar de ere otte Aar gamle, og annamme Haandspaalæggelse, og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og vandre retskaffent for Herren." (Pagtens Bog.)

Ægteskabet og Familielivet indstiftedes af Herren, da han sagde til Adam og Eva i Edens Have: „Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden." Ægteskabet er ikke en jordisk Overenskomst, der kun hører Jordelivet til og afsluttes med dette. Dersom vi ere Medlemmer af Brugsforeninger, Aktieselskaber og lignende Institutioner, ophøre vi ganske naturligt dermed, naar Døden indtræder; men ikke saaledes med Ægteskabet. Hvis det er indgaaet ifølge Guds Lov og under Præstedømmets Autoritet og Myndighed og bygget paa sand og oprigtig Kjærlighed, da er det en evig Pagt. Derfor betragte de Sidste-Dages Hellige Ægteskabet som en hellig Pligt og Familien som det højeste Maal i Livet. Vore Venner, som besøge os i vort Bjergehjem, og som uhildede og uden Fordomme meddele deres Indtryk, kunne derfor sige ligesom Dr. Bicknell, at „ingen Steder i Amerika er Barnet en saa velkommen Gjæst (som i Utah), og ingen Steder lægges Forældreinstinktet saa aabenlyst for Dagen". Det minder om Psalmisten Davids Ord: „Se, Børn ere en Arv fra Herren... Lykkalig den Mand, der har fyldt sit Kogger med dem." (Ps. 127 : 3, 5.)

De Sidste-Dages Hellige betragte Børn som en Velsignelse, en Arv fra Herren — som udødelige Sjæle, der ere komne fra deres himmelske Hjem og betroede til de Helliges Varetægt og Omsorg; men der følger ogsaa visse Pligter hermed, thi ingen Velsignelser kunne opnaas hverken i dette eller det næste Liv uden ved at opfylde de Betingelser, som Forjættelserne hvile paa. (Pagtens Bog 130 : 20, 21.)

Skulle Børnene blive en Velsignelse, maa Forældrene ogsaa opfylde deres Pligter overfor disse Børn og overfor Gud, som har betroet Børnene til deres Varetægt; men dersom de forsømme disse Pligter, da — ja, da ere de snarere en Forbandelse for dem end en Velsignelse. Vi have Herrens egne Ord herfor: „For saa vidt som Forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede Staver have Børn, og ikke undervise dem i Lærdommen om Omvendelse, om Tro paa Kristus, den levende Guds Søn, og om Daab og den Helligaands Gave ved Haandspaa-

læggelse, naar de ere otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og i alle dets organiserede Staver. Og deres Børn skulle døbes for deres Synders Forladelse naar de ere otte Aar gamle, og annamme Haandspaalæggelse, og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og at vandre retskaffent for Herren." (Pagtens Bog 68:25—28.)

Forældrene skulle undervise deres Børn om Evangeliets første Principer paa en saadan Maade, at de kunne forstaa disse Ting, naar de ere otte Aar gamle, og derefter lade dem døbe; hvis de ikke gjøre dette og Børnene voxe op i Uvidenhed om det aabenbarede Evangelium og som Følge af Forældrenes Pligtforsømmelse ikke annamme dets Principer, da skal Forbandelsen, Synden, være paa Forældrenes Hoveder. Dette er Herrens Ord til hans Kirke i disse Dage.

Nogle ville maaske indvende, at dette kun gjælder i Zions organiserede Stave og Warder og kun for Zions Lands Indvaanere, men Meningen med disse Ord er, at de gjælde for alle Medlemmer af Kirken, hvis Børn voxe op under deres Tag og Beskyttelse, medens de ere Medlemmer. Naturligvis gjælde de ikke overfor Forældre ude i Verden, der først høre Evangeliet, efter at deres Børn have naaet Ansvarlighedsalderen; men Alle, som have annammet Evangeliet, ere i aandelig Forstand Zions Indvaanere; derfor siger Herren ogsaa, at det „skal være en Lov for Zions Indvaanere og (en Lov) i alle dets organiserede Staver". I det 29. Vers siges det, at „Zions Indvaanere skulle ogsaa ihukomme Sabbatens Dag og holde den hellig". Ingen vil vel forstaa dette paa den Maade, at kun de, der have samlet sig paa Zions Land, skulle helligholde Sabbaten. Det fremgaar af Texten som et Hele, at med „Zions Indvaanere", menes Alle, som have annammet Evangeliet, og paa samme Maade skulle alle de, som have Børn, belære disse om Evangeliets Principer, „naar de ere otte Aar gamle".

Foruden at undervise Børnene i Evangeliets første Principer og deres Betydning og Nødvendighed skulle Forældrene ogsaa lære dem „at bede og at vandre retskaffent for Herren". Brødre og Søstre i den nye og evige Pagt! Læg eder disse Ord paa Sinde, især hvis eders Hjem er velsignet med Børn, med disse rene, uskyldige Væsener fra Himlens Sale, sendte hertil Jorden for at gjennemgaa en Prøvestand og maaske for at udføre et stort og mægtigt Arbejde for Guds Riges Opbyggelse. Ligesom Forældrepligtens Forsømmelse bringer Forbandelse, saaledes vil dens Opfyldelse bringe store og rige Velsignelser. Hvis en Søn eller Datter som Følge af Forældrenes Undervisning og Opdragelse bliver et godt og nyttigt Redskab i Herrens Haand og i Stand til at leve et Liv i Helligbed og gode Gjerninger, ville Forældrene blive storligen velsignede gjennem dette Barn.

Lær Børnene at bede. Det viser sig af og til i vore Søndagsskoler,

at der er Børn, som paa Lærerens Spørgsmaal svare, at de ikke bede i Hjemmet, og at de ikke have lært dette af deres Forældre. Hvis saadanne Børns Forældre ere Medlemmer af Kirken, er det et sørgeligt Forhold.

Herren siger i det 33. Vers: „Og den Befaling giver jeg dem, at den, der ikke iagttager sine Bønner for Herren paa den dertil bestemte Tid, skal ihukommes for mit Folks Dommer." Den bestemte Tid er Morgen og Aften. Enhver Familiefader eller Moder burde kalde sin Familie sammen hver Morgen og Aften, knæle ned med den og opsende en Tak og en Bøn til Gud; Børnene burde fra ganske smaa lære at tage Del i denne Familiebøn, knæle ned ved Siden af Fader eller Moder, folde Hænderne og bøje Hovedet, og naar de blive gamle nok dertil, skulle de have Lov til selv at fremsige Bønnen.

Bordbønnen burde heller aldrig forglemmes, men et af Familiens Medlemmer burde før hvert Maaltid, efter at Alle have sat sig tilbords, takke Herren for Maden og bede ham velsigne den.

Endvidere siger Aabenbaringen, at Forældrene skulle lære deres Børn „at vandre retskaffent for Herren". Børnene burde lære at være sanddru, ærlige og retskafne i deres Handel og Vandel, og der er vel ingen kristne Forældre, som ikke søge at bibringe deres Børn disse Egenskaber; men som Sidste-Dages Hellige have vi større Kundskab om Guds Villie med os og derfor ogsaa større Ansvar overfor vore Børn. Vi burde lære dem at være høflige og fredsommelige, at afskye al Banden og uhøvisk Tale og at helligholde Sabbaten og alle Herrens Bud og Love. Der er især to Ting, som Forældrene næst efter Bønnen burde lære deres Børn at overholde, nemlig Visdomsordet og Fasten. Overholdelsen af dem vil bane Vejen for Børnene til alle de andre Lærdomme i Evangeliet.

Hvis Rapporterne ere paalidelige — og vi have ingen Grund til at tvivle derom — findes der Børn i vore Søndagsskoler, som ere villige til at holde Visdomsordet, men deres Forældre ikke alene tillade dem, men ligefrem nøde dem til at drikke Kaffe eller The. Hvis saadanne Forældre ere Medlemmer af Kirken, paadrage de sig et stort Ansvar. Dersom de ikke selv have saa stor Tro eller saa stor Kraft, at de kunne afholde sig fra Nydelsen af disse Ting, da burde de under alle Omstændigheder afholde deres Børn derfra, for at ikke disse senere i Livet skulle bebrejde dem, at de ikke lærte dem at holde Herrens Bud, da de vare smaa, men lode dem svække deres Legemer med saadanne Ting, som det er saa vanskeligt at aflægge og ophøre med, naar de ere blevne til Vaner og have sat sig fast i Systemet.

Ingen Sidste-Dages Hellig burde nogensinde lade en eneste Draabe The eller Kaffe komme over deres smaa Børns Læber; Børnene ville da aldrig føle Trang eller Lyst dertil, og de ville, naar de blive ældre, velsigne deres Forældre derfor. Spirituøse Drikke burde ikke findes i

Huset og Tobak være bandlyst fra de Helliges Hjem. Sidste-Dages Hellige, der tillade deres Børn at overtræde Visdomsordet, lære dem ikke „at vandre retskaffent for Herren", og Forbandelse vil være over deres Hoveder.

Den første Søndag i hver Maaned er Fastedag i Jesu Kristi Kirke over hele Jorden. Faasten er fra Lørdag Aften til Søndag Aften efter Eftermiddagsmødet, ved hvilket Sakramentet uddeles, og hvor de Hellige kunne bære deres Vidnesbyrd, bede til Gud og prise hans hellige Navn. Børnene have ogsaa Ret til at tage Del i Fastens Velsignelser og burde undervises om denne Pligt og læres til at faste til Kl. 12, naar Søndagsskolen slutter. Nadveren uddeles derfor ogsaa i Søndagsskolen i de fleste Grene, og hvor dette endnu ikke er Tilfældet, anmode vi Grensforstanderne om at indføre Nadveruddelingen ogsaa i Søndagsskolen, saa at Børnene maa lære at forstaa dette Mindemaaltids Betydning og blive delagtige i de aandelige Velsignelser, som opnaas gjennem Faasten.

Naturligvis maa Forældre eller Lærere ikke udøve nogen Tvang overfor Børnene i denne Retning, men undervise dem derom, saaledes at de af egen fri Villie beslutte at faste. Det bedrøver os at erfare, at der gives Forældre, som forbyde deres Børn at faste de faa Timer, det drejer sig om. En saadan Fader eller Moder paadrager sig derved et stort Ansvar. Naar Barnet paa Grund af sin Tro og Tillid til Herren har faaet Kraft og Villiestyrke nok til at opfylde denne Lov, er det en stor Synd at forhindre det deri; det er en Synd imod Barnet, imod Kirken og imod Gud! Den Tro og Selvovervindelse, som Barnet ved sin frivillige Faasten øver sig i, og den Modstandskraft mod Fristelser og Farer, som det derved kommer i Besiddelse af, vil være af uvurderlig Værdi hele Livet igjennem.

Vi bede vore Søstskende erindre, at de ved at lære deres Børn at bede, faste og holde Visdomsordet lægge Grundvolden til Børnenes hele fremtidige Liv; thi derved udrustes de i aandelig og legemlig Henseende, saaledes at alle Mørkhedens Magters forenede Angreb ikke kunne rokke dem, og deres giftige Pile ikke trænge igjennem det skudsikre Panser, som de ere iførte. De ville derved blive i Stand til at „at vandre retskaffent for Herren".

Gud har aabenbaret sig. Over hele Jorden lyder Budskabet: Herren har talet paany! Ve dem, der forkaste det, og Fred, Glæde og Velsignelse være dem tildel, der høre og adlyde Herrens Ord! I Hellige, som have adlydt Budskabet og annammet Jesu Kristi Evangelium, kom „Herrens Ord ihu og gjører efter dem". Hvis I have Børn, huft da paa, hvad Evangeliet lærer eder med Hensyn til, hvorfra disse Sjæle kom, og hvorfor de ere givne til eder, og I ville forstaa, at Forældrepligten er en af de største og vigtigste, der paahviler de Sidste-Dages Hellige. Dersom I ikke opfylde denne Pligt, „skal Synden være paa Forældrenes Hoveder".

J. S. H.

En Læges Mening om Alkoholen.

Af Dr. Eugene L. Fisk, New-York City.

Den nære Forbindelse, der er mellem Drukkenskab og Forbrydelse, Fattigdom og Nød, har ledet sociale Reformatorer til at modarbejde selv en maadeholden Brug af spirituøse Drikke, og denne Afholdsbevægelse har utvivlsomt haft en gavnlig Indflydelse og har formindsket den overdrevne Nydelse af Spiritus; men det er ikke des mindre en Kjendsgjerning, at der i de Forenede Stater aarlig nydes over 8000 Millioner Liter (Potter) spirituøse Drikke, og at Forbruget pr. Individ er steget fra 70 Liter i 1900 til 92 Liter i 1908!

De, som fra et ethisk eller religiøst Standpunkt have angrebet den maadeholdne Nydelse af Spiritus, have maattet kæmpe mod de igjennem mange Aarhundreder ophobede Fordomme og Traditioner. Der har ingen Vanskelighed været forbunden med at overbevise den offentlige Mening om, at Drukkenskab er en vanærende og skadelig Last, men den Kjendsgjerning, at det længe har været Skik at nyde spirituøse Drikke ved Maaltiderne og at betragte disse Drikke som en nødvendig Del af Maaltidet for dermed at slukke Tørsten eller for at stimuleres, har gjort det uhyre vanskeligt at overbevise Folk i Almindelighed om, at der er noget skadeligt og urigtigt forbundet med at drikke „til Maade".

Tidligere blev denne Befolkningens Opfattelse for en stor Del vedligeholdt, fordi Lægerne i stor Udstrækning brugte Alkohol til Medicin som et Stimulerings- og Styrkemiddel for Hjertet. Medens alle intelligente Læger fordømte den overdrevne Nydelse, følte kun meget faa sig kaldede til at fraraade den daglige „moderate" Brug af spirituøse Drikke.

Nu er der derimod samlet en saadan Mængde nøjagtige og overbevisende Laboratorieforsøg og Experimenter, at Lægerne føle sig opfordrede til at modsætte sig den stadige Nydelse af selv smaa Kvantiteter Spiritus. Altsaa foruden moralske Indvendinger, som kunne fremsættes imod Spiritus-Nydelsen, findes der nu ogsaa videnskabeligt stadfæstede Beviser paa dens skadelige Indflydelse.

Alkohol er længe bleven benyttet som Brændsel, og den kan brænde næsten ligesaa godt i det menneskelige Legeme som i en Kakkelovn; men her ophører Analogien. Kakkelovnen har ikke Legemets ædle Organer og fine Cellevæv; men det er paa disse, at Alkoholen virker som en Gift. Der er ikke nogen Tvivl om, at Alkohol frembringer forøget Energi, naar den brændes i det menneskelige Legeme; men den Pris, der maa betales for denne Kraftforøgelse, er mange Gange større end den Værdi, Alkoholen mulig har som Brændselsmateriale eller Fødemiddel.

Naar Talen er om Alkohol, burde Ordet „Stimulans" ikke anvendes. Omhyggelige videnskabelige Experimenter have vist, at Alkoholen

sløver Aandsevnerne og svækker hele Systemet. Evnen til at tænke klart og hurtigt formindskes efter Nydelsen af et endog meget lille Kvantum Spiritus, og ved forøget Nydelse bliver den ene efter den anden af de højere Hjernevirksomheder gjort arbejdsudygtig. Naar et Menneske „vaagner op" under Indflydelse af Spiritus, falder i Virkeligheden hans højere Tænke- og Aandsevner i Søvn. Denne indbildte stimulerende Indflydelse er kun en Frigivelse af de lavere Instinkter, der opnaas ved at standse de højere, og som har til Følge, at Bevidsthedens Virkefelt indsnevres. Det er i Virkeligheden ingen Overdrivelse at sige, at det højere Menneske med dets større Hjernevirksomhed forsvinder under Indflydelsen af Alkohol, og „Huleboeren" fra den fjerne Fortid indtager dets Plads.

Det er en interessant Kjendsgjerning, at Alkoholen paa Grund af Hjernepulsaarernes ejendommelige Indretning og Virkemaade vedbliver at udøve sin Indflydelse paa Blodomløbet i Hjernen meget længere end i andre Cellevæv. De seneste Undersøgelser tjene til at vise, at Alkoholens Indvirkning paa Nyrerne er mindre skadelig end tidligere antaget, medens dens giftige Indflydelse paa Hjernens og Nervesystemets ædlere og vigtigere Cellevæv er langt større.

Alkohol bruges nu meget sjeldent som en Hjertestimulans, da man kjender dens skadelige Indflydelse paa Hjertevirksomheden. Brugen af Vin, Lagerøl, Porter osv. som Styrkemidler for Rekonvalescenter anses ogsaa nu for at være forbunden med stor Fare, og disse Drikke forordnes derfor meget sjeldent.

Læger have længe lagt Mærke til, at de, som nyde Spiritus til Stadighed eller i Overmaal, let paadrage sig Lungebetændelse og bukke under for dens Følger. Disse kliniske Erfaringer ere nu stadfæstede ved de fysiologiske Undersøgelser af Muller, Wirgin og Andre, der ved Forsøg paa Kaniner have paavist, at Alkoholen hæmmer Frembringelsen af de Elementer i Blodet, der tjene til at ophæve og tilintetgjøre Følgerne af Sygdomsbakteriernes Virksomhed i Legemet. Experimenter, foretagne af Professor Laitimer og omtalte i hans Norman Kerr Foredrag i London fornylig, vise, at Blodets beskyttende Egenskaber hos Mennesker, særlig med Hensyn til Tyfus-Feber og andre smitsomme Sygdomme, i høj Grad formindskedes ved at give Patienterne fra 2 til 4 Skefulde Alkohol. Beviser paa, at Alkohol er en narkotisk Gift med saare ringe Værdi som Fødemidel eller Stimulans, strømme nu ind i saa stor Mængde, at den medicinske Verden stiller sig mere og mere afvisende overfor Brugen af alkoholholdige Drikke. Det Standpunkt, som Nutidens mere oplyste Lægestand indtager overfor dette Spørgsmaal, fremgaar tydeligt af en Erklæring, som 101 Læger i Nord-Wales fornylig have udsendt, og som lyder saaledes:

„I Betragtning af, at Samfundets Helbredstilstand tilføres en

meget alvorlig Skade gjennem den i vor Tid saa udbredte overdrevne Nydelse af spirituøse Drikke; ligeledes i Betragtning af, at den vanemæssige Umaadeholdenhed aldrig eller i hvert Fald meget sjeldent er kommen pludselig, men opstaaet gradvis ved, hvad man har anset for at være en maadeholden Brug, og som Regel i den Tro, at en saadan maadeholden Brug hjælper paa Helbredet, forøger Arbejdsevnen og forlænger Livet; endvidere overbeviste om, at denne Tro er en skjæbnesvanger Vildfarelse, hvilket aarelange Experimenter og nøjagtige Undersøgelser, foretagne af videnskabelige Mænd, have ført afgjørende Beviser for — henvende vi Undertegnede os herved til alle vore Brødre af Lægestanden i Nord-Wales med Anmodning om sammen med os at søge at sætte en Stopper for disse forskjellige populære Vildfarelser, der endnu for en stor Del gjøre sig gjældende om dette Emne. Vi anmode Dem navnlig om, at De ikke som Læger give eller blot tilsyneladende give Deres Minde til, at spirituøse Drikke blive benyttede ved Behandlingen af Sygdomme. Vi tro, at disse Drikke ikke ere nødvendige eller gavnlige for Helbredet, at de ikke forøge, men tvertimod formindske Legemets fysiske og aandelige Kraft, og at de ikke forlænge Livet."

Arveligheden spiller en meget vigtig Rolle som Aarsag til Alkoholisme, men ikke i den Forstand, at Smagen for Spiritus direkte overføres. Det bliver ofte paastaaet, at Menneskene gjennemgaaende ere fødte med Smag for Alkohol, en Slags medfødt Trang eller Begjær, der til en vis Grad skulde tilfredsstilles, ogsaa at denne Trang er mere udpræget hos nogle Personer og Familier end hos andre. Dette er en urigtig Fremstilling af Sagen. Det er sandt, at Medlemmer af visse Familier, paa Grund af en nedarvet eller selvforskyldt Nervesvaghed, lettere blive Slaver af Alkoholen end andre, men i alle Tilfælde maa Alkoholens Virkninger først erfares, før en Trang til den kan opstaa.

Mange Mennesker ere tilbøjelige til at undgaa det personlige Ansvar ved at kaste Skylden for deres Svaghed paa Forfædrene. Dette er et sørgeligt og indviklet Problem at behandle, men alle Anstrengelser skulde gjøres for at overbevise saadanne Folk om, at ligegyldigt hvor stor deres nedarvede Byrde er, saa ligger der dog en Kjærne af Selvagtelse og Villiekraft skjult i ethvert Menneske med Undtagelse af de uhelbredeligt Sindssyge og Sygdomsbefængte, og denne Kjærne kan udvikles og oplæres til at kaste Byrden af og undgaa dens Følger...

Den Paastand, at Fattigdom og Elendighed er en Aarsag til og ikke en Følge af Alkoholismen, er bleven meget overdrevet. Velstand er ligesaa ofte Aarsag til Drikfældighed, og vi ere ikke i Stand til at finde noget Bevis for, at Brugen af Spiritus er i Nedgang i de mere velhavende Samfundsklasser. Det paastaas, at dersom uheldige sociale Tilstande bleve rettede, vilde Alkoholismen, i høj Grad formindskes. Idet vi indrømme, at der er en Del Sandhed i denne Paastand, er det dog

ogsaa en Kjendsgjerning, at sociale Reformer og Forbedringer kunne iværksættes langt hurtigere, dersom den store Befolkning først er befriet for Alkoholismens knusende Vægt.

Lad os først og fremmest huske paa, at Alkohol ikke er en Stimulans, men et Bedøvelsesmiddel. Nydt i saakaldte moderate Kvantiteter formindsker den Menneskets fysiske og aandelige Kraft. Den standser den højere Hjernevirksomhed, hvorved de lavere Instinkter frigjøres. Den er farligst for dem, hvis Forfædre have været Alkoholister. Følgerne af overdreven Nydelse af Spiritus kunne til en vis Grad overføres paa Børnene. Nøjagtige Undersøgelser af et stort Antal Menneskers Liv have vist, at selv den moderate Nydelse forkorter Livet. De fleste Tilfælde af Alkoholisme kunne helbredes, hvis de paagjældende nære et virkeligt Ønske derom.

»Sunday School Times«.

Konferencen i Trondhjem

vil paa Grund af indtrufne uforudsete Omstændigheder blive afholdt den 1. og 2. November og i Bergen den 25. og 26. Oktober i Stedet for omvendt som oprindeligt bestemt.

M. Christophersen.

Tankesprog.

Naar Jordens Nationer forkaste Evangeliet, vil det blive taget fra dem og givet til Israels Hus, til det længe betrængte Folk, som nu er adspredt over hele Jorden, og det vil blive indsamlet og vil gjenopbygge Jerusalem, deres gamle Stad, og gjøre den langt skjønnere og herligere, end den var i Begyndelsen, og de ville have en Leder i Israel med sig, en Mand, som er fuld af Guds Kraft og med den Helligaands Gave; men de ere holdte tilbage fra dette Arbejde, alene fordi Hedningernes Fylde endnu ikke er inde. Tusinder af Jordens Slægter ville annamme Evangeliet, men Flertallet af dem ville forkaste det; da ville Jøderne modtage det, og det vil gaa til dem med alle de Gaver, Kræfter og Velsignelser, som det indeholdt, da det blev taget fra dem.

Præsident Wilford Woodruff.

Indhold:

Templer før og nu	289	Redaktionelt:	
Daniels Exempel	294	Forældrepligten	297
Tankesprog	296, 304	En Læges Mening om Alkolen	301
		Konferencen i Trondhjem	304

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade II, Kjøbenhavn K.
Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen.)